

Vor Kirke har fra den katolske arvet en Tro paa Apostlenes Autoritet, som var hver en Anskuelse og Mening hos dem en Lov for os, altsaa en Tvangs-Autoritet og ikke en fri Autoritet, og en Aandens Myndighed hos vor Herre udvalgte Grundlæggere af Kirken, saa vi lytte med Ærefrygt til deres Ord og søge Oplysninger hos dem i Livets dybeste Spørgsmaal uden at føle os tvungne til til at have ganske samme Mening, uden at tage deres Ord som en Lov, hvilket er ganske stridende mod den Frihed, som er et aandeligt Livs dyreste Eje.

Nu har Paulus altsaa forbudt Kvinderne at tale i Forsamlingen, at lære andre og befale dem selv ydmygt at lære hjemme. Saa skal det være Lov for os! Men viser dette Forbud ikke tydeligt, at disse første kristne Kvinder, som aldrig før havde tænkt paa andet end at holde sig pænt stille hjemme ifølge det jødiske og hedenske Samfunds Skikke, i hvilke de vare opdragne, med ét har faaet Frihedslyster, da de fik Del i det aandelige Liv i Kristus, har kastet den gamle Tvang af sig og følt i Aandens Drift, at de havde samme Ret som Mændene — ja nogle af dem optraadte jo endog som Profetinder uden at Paulus sagde noget derimod. Og hvorfra har de med ét faaet denne stærke Følelse af deres Lige- ret med Mændene uden fra, at saadant har Evangeliet virket i dem?

Saa bliver Paulus med Rette ængstelig, fordi Tiden ikke er moden til dette, men det vil blive en Hindring paa Grund af Tidsaanden for Evangeliets Fremgang, der lidt efter lidt ~~men ikke~~ paa én Gang kan forandre de gamle Skikke, og saa træder han op herimod lige- saavel som mod Slavernes Frihedslyster, naar de som Kristne følte deres Menneskeret. Dette de kristne Kvinders Forhold vil næsten umuliggøre Hustruers Omvendelse til Troen paa Grund af deres Mænds og hele Tidsaandens stærke Modstand. Saa vaagner hos Paulus som hos Peter, hvad de som Jøder har lært af selve det gamle Testamente om Kvinders og Hustruers underordnede Stilling.

Paulus var opdraget af Rabbinere med deres ofte saare mærkelige, haartrukne Skrift- udlægninger — se f. Eks. hans underlige Udlægninger om Sara og Hagar i Brevet til Gala- terne 4. Kap. Og det er ogsaa rabbinsk Udlægning, at Kristus er Mandens Hoved og Man- den er Kvindens Hoved, at Kvinden skal ikke tage Magt over Manden, fordi hun blev sidst skabt og var den, der først lod sig forføre af Slangen, hvilket som Bevis taget ikke har mere Værd end Pauli mærkelig Ord, at Hustruen og Kvinden skal beholde Sløret eller Hat- ten paa for ikke at gøre sit Hoved, Manden, Skam.

At dette kunde være gavnlige, ja nødvendige Forholdsregler i unge Menigheder, om- give af hele den gamle Tidsaands Skikke, og at de endnu ude i Missionmenigheder kan faa Gyldighed er indlysende. Men vi maa i vor Kirkesamfund bort fra at bruge den hellige Skrift som en Lovbog, og lære at forstaa, at hvor Herrens Aand er, der er Frihed, og der skal selve det aandelige Liv skabe sig sine Love og Skikke, og ikke omvendt Love og Skikke fra gamle Dage herske over det aandelige Liv og kvæle dets Frihed.

Er Mand og Kvinde begge Mennesker, saa skal de ogsaa begge have alle de Rettighe- der, som deres Natur kræver. Og her kommer saa Spørgsmaalet, om deres naturlige Anlæg er saa forskellige, at det ikke vilde passe for Kvinden at faa de samme Rettigheder som Manden, men at dette vilde blive Vold mod hendes Natur og følgelig og mod hendes aande- lige Frihed.

Men dette maa Livet selv afgøre, og det kan kun afgøres ved at alt, hvad der hindrer Kvindens frie aandelige Bevægelighed, alt, hvad der berøver hende hendes Rettigheder som Men- neske, fjernes, og hun faar fuld Ret til at vise i Livet, hvilke Evner hun har, og hvorledes hun kan bruge dem.

Det er vist, at saa bliver Kampen for Tilværelsen haardere for Manden, og Frygten herfor i Forbindelse med den almenmenneskelig Lyst til at tyrannisere har vist megen Ind- flydelse paa Mændenes Villie til at holde Kvinden i Umyndighed og lukke hende inde i Køk- ken og Børnekammer.

Hvad hun duer til uden for det Omraade, har hun jo kun haft liden Lejlighed til at vise. Men de regerende Dronninger, Kunstnerinder, Forfatterinder, Lærerinder, Læger, de faa, som har drevet Handel, Haandværk, Agerbrug eller baaret den kristne Forkyndelse frem i døde Tider — har de vist sig ringere end Mænd i disse Gerninger? Man siger, at Ægteskabet er Kvin- dens Maal, at blive Livet i Hjemmet, Moder, Husmoder! Kunde man ikke lige saa godt sige at det er Mandens Maal at blive Fader o. s. v.? Tør Mændene virkelig ikke give Kvinden Frihed til at vise, hvad hun duer til udenfor hint Omraade, som selv om det er det, der ligger aller inderligst for Kvinden og gør hende til den gode Aand i Samfundet, dog er for snævert; hun skal have fuld, fri Ret.